

РЕШЕНИЕ

№ 12550

гр. София, 31.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 10.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **8372** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.106,ал.1,2 от ЗДСл.

Образувано е по жалба на Й. К. Т. от [населено място] срещу Заповед № 961/17.07.2025 година на Министър на околната среда и водите, с която последният прекратил служебното правоотношение на Й. К. Т. на длъжност- Главен експерт с ранг I старши в Отдел“ Координация, комуникация и техническа помощ“ в Главна дирекция „ Оперативна програма „ Околна среда“ считано от 18.07.2025 година на основание чл.106,ал.1,т.2 от ЗДСЛ- поради съкращаване на длъжността.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на издадената заповед. Твърди се, че същата е издадена при съществено нарушение на материалния и процесуалния закон и в конкретния случай длъжността не е съкратена, тъй като числеността на Главна дирекция“ Оперативна програма“ Околна среда“ в това число и в Териториалните звена – В. Т. и С. 3. е 121 служители и този брой не е намален към 18.07.2025 година, като необходимостта от разписаните в последната Длъжностна характеристика на жалбоподателя от 2020 година функции и задължения не са отпаднали, като основната цел на длъжността преките задължения продължават да съществуват като система от функции, задължения и отговорности и това е в грубо нарушение на чл.6 от АПК, като при съкращаването му той е бил възмутен, защото не му е предложено да заеме друга свободна длъжност и съкращаването на длъжността преследва различни от преследваните цели, а наред с това новото Длъжностно разписание не е стигнало до оспорващия и не са оповестени критериите, по които органът по назначаването ще упражни оперативната си самостоятелност. Искане се отмяна на заповедта и се претендират направените по

делото разноси.

В съдебно заседание, оспорващият- Й. К. Т. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се явява и поддържа жалбата на заявените основания. Наред с това, жалбата му се поддържа от адвокат Д., редовно упълномощена, която заявява претенция за присъждане на разноси и прави възражение за прекомерност на претендираното юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по оспорването-Министър на околната среда и водите редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от юрисконсулт Р. редовно упълномощена, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, като моли да бъде редуцирано.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед №1043/04.12.2020 година на Министър на околната среда и водите Й. К. Т. е преназначен на длъжността - Главен експерт в Главна дирекция „Оперативна програма„ Околна среда“ в Отдел“ Координация , комуникация и техническа помощ“

На 16.07.2025 година до Министър на околната среда и водите е депозиран Доклад от И. П.- Главен директор на Главна дирекция„ Оперативна програма“ Околна среда“ в Министерство на околната среда и водите относно управление на човешките ресурси в Главна дирекция „ Оперативна програма“ Околна среда“, в който е посочено, че с цел подобряване на организацията на работата, подобряване на координацията и контрола при осъществяване на основните дейности в Дирекцията , минимизиране на предпоставките, които биха довели до допускане на грешки и забавяне на изпълнението на задълженията, намаляване на административната тежест, опростяване на процедурите, но при съблюдаване на съществеността на необходимия контрол е предложено да бъде направена реорганизация в ГД ОПОС с цел оптимизиране на структурата и работните процеси в ГД ОПОС, в това число и изпълняваните от отделите функции и задължения и е предложена структурна промяна, при която в Дирекцията се обособят 5 отдела на база на взаимовръзката на процесите и дейностите, които се изпълняват при управлението на програмите при правилото за разпределение на функциите със следните наименования- Отдел“ Програмиране и договаряне“ със сектори- Сектор“ Стратегическо планиране, програмиране, наблюдение и оценка“, Сектор „ Оценка и подбор на проекти и договориране“, Отдел“ Координация, комуникация и техническа помощ“, Отдел“ Мониторинг и верификация“ със Сектор-“Техническа верификация“, Сектор„Финансова верификация“, Отдел“Финансово планиране и счетоводна отчетност“, Отдел“ Законосъобразност на процедури, управление на риска и контрол“ със Сектор- “ Законосъобразност на процедури“ и Сектор „ Управление на риска и контрол“ и е предложено длъжността- Главен експерт в Отдел“ Координация , комуникация и техническа помощ“ да се прехвърли в отдел „ ЗПРУК“ и се трансформира в длъжността- Началник сектор „ Управление на риска и контрол“, като съвкупност от изцяло нови функции, задачи и задължения, определени във функционалната характеристика на Дирекцията .

Със Заповед № ЧР-11/17.07.2025 година Министър на околната среда и водите на основание чл.25,ал.7 от Закона за администрацията, във връзка с чл.11,ал.1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията, чл.3,ал.1,т.5 и чл.17 от Устройствения правилник на Министерство на околната среда и водите и Доклад от Главния директор на Главна дирекция„ Оперативна програма „Околна среда“ изменил Длъжностното разписание в

Министерство на околната среда и водите , като в Главна дирекция „ Оперативна програма„ Околна среда“, закрил следните структурни звена- Отдел“Програмиране и планиране“,Отдел“ Оценка на проекти и договаряне“, Отдел“ Техническа верификация“, Отдел“ Финансова дейност“ със сектор“Финансова верификация и плащания“ и Сектор „ Финансово планиране , счетоводна отчетност и сертификация“, Отдел“ Последващ контрол“ и Отдел „ Администриране на нередности“ и съкратил редица отдели , като в отдел „ Оценка на проекти и договаряне – съкратил една щатна бройка- Началник на отдел, три щатни бройки – Държавен експерт, две щатни бройки – Главен експерт , една щатна бройка – Старши експерт, 5 щатни бройки – Главен сътрудник по УЕПП и 2 щатни бройки – Старши сътрудник по УЕПП и създал Отдел“ Програмиране и договориране“ със Сектор „ Стратегическо планиране, програмиране, наблюдение и оценка“ и Сектор „ Оценка и подбор на проекти и договориране“, като разкрил 1 щатна бройка на длъжността – Началник на отдел в Сектор „ Стратегическо планиране, програмиране, наблюдение и оценка“ разкрил 1 щатна бройка – Началник сектор, 8 щатни бройки – Държавен експерт, 2 щатни бройки- Главен експерт и 1 щатна бройка- Главен сътрудник по УЕПП, а в Сектор „ Оценка и подбор на проекти и договориране“ разкрил 1 щатна бройка – Началник на сектор, 3 щатни бройки- държавен експерт и 10 щатни бройки – Главен експерт, 5 щатни бройки– Главен сътрудник по УЕПП и 2 щатни бройки – Старши сътрудник по УЕПП.в Отдел „ Координация, комуникация и техническа помощ“ съкратил една щатна бройка-Главен експерт“, като създал Отдел“ Законосъобразност на процедури, управление на риска и контрол“ със сектор“ Законосъобразност на процедури“ и сектор „ Управление на риска и контрол“ със следните щатни бройки- разкрил една щатна бройка- Началник на отдел, в Сектор „ Законосъобразност на процедури“ разкрил една щатна бройка – Началник на сектор, две щатни бройки – Държавен експерт, 8 щатни бройки – главен експерт, една щатна бройка – Старши експерт, 2 щатни бройки– Главен сътрудник УЕПП и 1 щатна бройка – Старши сътрудник по УЕПП, в Сектор „ Управление на риска и контрол“ – разкрил 1 щатна бройка- Началник на сектор, разкрил една щатна бройка – държавен експерт, 6 щатни бройки- Главен експерт, 1 щатна бройка- Главен сътрудник по УЕПП и 1 щатна бройка – Старши сътрудник по УЕПП.

На 17.07.2025 година ответникът по оспорването издал оспорената Заповед № 961, с която прекратил служебното правоотношение на оспорващия на основание чл.106,ал.1,т.2 от ЗДСЛ-поради съкращаване на длъжността считано от 18.07.2025 година.

Заповедта е връчена на оспорващия.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства , както и събрани в хода на процеса такива.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София- град намира предявената жалба срещу оспорената заповед за процесуално допустима, подаден в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед №961/17.07.2025 година, с която Министър на околната среда и водите прекратил служебното правоотношение на Й. К. Т. поради съкращаване на длъжността е индивидуален административен акт по смисъла на чл. чл.21,ал.1 АПК, вр. с чл.154,ал.2,т.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от орган по назначаването в предвидената от закона форма, съдържа ли правното основание за прекратяване на служебното правоотношение, длъжимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба./арг. от чл.108,ал.1 ЗДСл./

Оспорената Заповед е издадена от компетентен орган-това е Министър на околната среда и водите, на когото изрично нормата на чл.17 от Устройствения правилник на Министерство на околната среда и водите е предоставила правото да утвърждава структурата на административните звена, поименното и длъжностното разписание на министерството, както и бюджетите на второстепенните разпоредители с бюджет.

Следва да бъде посочено,че съгласно чл. 6, ал. 1 от Закона за държавния служител държавният служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт. В [чл. 19 от Закона за администрацията](#) са посочени органите на изпълнителната власт /държавна власт - [чл. 8 от Конституцията на РБ](#)/. В [чл. 108 от Закона за държавния служител](#) е уточнено кой орган може да прекратява служебното правоотношение с държавния служител и това безспорно е органът по назначаване.

Наред с това, между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства се установява, че М. Г. към датата на издаване на Заповедта е заемал длъжността- Министър на околната среда и водите, като същият е избран за такъв с Решение на Народното събрание за избиране на Министерски съвет на 16 януари 2025 година .

При издаването на Заповедта органът по назначаването е спазил изискването за писмена форма,посочил е правното основание за издаването и-чл.106,ал.1 т.2 от ЗДСЛ. Разпоредбата на този текст постановява,че органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие в изрично изброени случаи, един измежду които е и при съкращаване на длъжността.

При издаването на заповедта, органът по назначаването е спазил процесуалноправните разпоредби.

Неоснователно е и твърдението на оспорващия, че при издаването на заповедта са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, защото ЗДСЛ не поставя изискване преди да пристъпи към издаване на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, органът по назначаването да уведоми държавният служител за предстоящото прекратяване, да му даде възможност да представи доказателства и едва тогава да пристъпи към издаване на заповедта за прекратяване. Достатъчно е да предизвестят служителя, а ако не стори това, да му изплати обезщетение за неспазен срок на предизвестие.

Наред с това, твърдението на оспорващия, че не се е запознал с Доклада, които е послужил като основание за издаване на заповедта, което е довело до ограничаване правото му на защита. На първо място, извършването на структурни промени и утвърждаването на ново длъжностно разписание въз основа на Докладна записка е правомощие на органа по назначаването и какви структурни промени ще предприеме е преценка по целесъобразност и не подлежи на съдебен контрол. На второ място, органът по назначаването няма задължение преди да утвърди ново Длъжностно разписание да оповести всички актове, които са послужили за изменение и утвърждаване на ново длъжностно разписание на всички служители и да ги довежда до знанието им, с цел да им осигури правото на защита. На още по- силно основание, в настоящата хипотеза при съкращаване на длъжността органът по назначаването няма никакво задължение да довежда до знанието на служителите, които смята да съкрати основанието, което е довело до промяна в структурата на администрацията и да посочи и да се аргументира защо и въз основа на какво извършва структурните промени.

Неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител, че на оспорващия не са известни критерии, методики и други правила при упражняване на оперативната самостоятелност на органа по назначаването, като такова задължение за оповестяване / в конкретната хипотеза, кога и как ще утвърди нова структура и какви

структурни промени ще предприеме/ не е въздигнато нито в ЗДСЛ, нито в Устройствения правилник и предоставената оперативна самостоятелност е по силата на закона, като преценката какви структурни промени да предприеме не подлежи на съдебен контрол, още по- малко на оповестяване по какъвто и да е начин.

Неоснователно е твърдението на оспорващия, че при издаване на заповедта са допуснати нарушения на съдопроизводствените правила в посока, че не е нито най- икономичното, нито най-благоприятно за държавата и обществото решението да се прекрати служебното правоотношение с високо квалифициран, компетентен и доказал ръководните си умения в продължение на повече от 14 години служител, изпълняващ съществуващи и нормативно установени функции, защото на първо място дали прекратяването на служебното правоотношение е икономично или не и дали е неблагоприятно за държавата и обществото, е извън спора, предмет на делото и при проверка законосъобразността на издадена заповед за прекратяване на служебно правоотношение съдът не извършва проверка дали прекратяването е икономично и дали това прекратяване е благоприятно за обществото или не.

Наред с това, изложените твърдения на оспорващия и на неговия процесуален представител /заемащи преобладаващата част от жалбата/ с какви професионални опити и компетентности е и колко добър държавен служител е бил, е извън спора, предмет на делото, още повече, че неговите качества не са предмет на проверка в настоящото съдебно производство/ а биха били такива ако заповедта бе издадена в хипотезата на прекратяване на служебното правоотношение поради получаване на възможно най- ниската оценка при атестиране/.

При издаване на заповедта ответникът по оспорването е спазил материално- правните разпоредби на ЗДСЛ.

Държавен служител е конституционно понятие. Чл.116, ал.1 от Конституцията на РБ определя държавните служители като изпълнители на волята и интересите на нацията.

Легално определение на понятието „държавен служител“ е дадено в разпоредбата на чл.2, ал.1 от ЗДСЛ, според която държавен служител е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага орган на държавната власт при осъществяване на неговите правомощия. Държавни служители са и лицата, на които специален закон предоставя статут на държавен служител при спазване изискванията на този закон предоставя статут на държавен служител. Съгласно чл.6 от ЗДСЛ, държавният служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт. Длъжностите, които се заемат от държавните служители, се определят в Единен класификатор на длъжностите в администрацията, който се приема от Министерския съвет и се обнародва в "Държавен вестник. Легална дефиниция на понятието „длъжност в администрацията“ е дадено в чл.2, ал.1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията, според която „длъжност в администрацията“ е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, възникнало на основание на Закона за Министерството на вътрешните работи, на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, на Закона за изпълнение на наказанията или на Закона за дипломатическата служба, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика. От своя страна, ЗДСЛ не дава определение на понятието „държавна служба“. Т. определение няма и в действащото българско законодателство и то се извежда от теорията. Държавната служба е трайно изградена институция, осигуряваща постоянното и непрекъснато функциониране на държавния апарат за реализиране на държавни цели и задачи. Държавна служба съществува не само при държавните административни органи, но при другите органи, осъществяващи държавни функции. Държавната служба не е непосредствено свързана с

производството на материални ценности, тя не е материално-производствена дейност, но тя може да бъде дейност по подготвяне на условията за осъществяване на материално производство.

Държавната служба е институция на държавата и има за основно предназначение да реализира държавната политика, държавните интереси, както и обществения интерес, представен в държавната политика. Функционирането на държавната служба е свързано с упражняването на държавна власт и при осъществяването ѝ, винаги се действа от името на държавата и затова държавната служба е израз на държавно-властнически правомощия и нейното нормално функциониране се гарантира от държавната власт, като при нужда за целите на изпълнение на задачите на държавната служба може да се прибегне и до държавна принуда. Държавната служба се осъществява на основата на правото-тя е правно регламентирана и представлява система от правни норми, общи и специални, които уреждат принципите и правилата на осъществяване на държавната служба, правата и задълженията на държавните служители, отговорността и зависимостта между функционирането на държавната служба в различните държавни органи и звена. Като обобщение може да се каже, че държавната служба е изградена с цел да се организира постоянното осъществяване на функциите на държавата. Държавната служба е правно регламентирана, свързана с упражняването на държавната власт, дейност за осигуряване на трайното и непрекъсваемо функциониране на държавния апарат. Тя е административно-правен институт. Понятието "държавна служба" е дефинирано и в Решение № 5/1993 на КС на РБ, който сочи **"че най-общо държавната служба е дейност по осъществяване на функциите на държавата. Тази дейност се извършва от името на държавата и за реализиране правомощията на предвидените в Конституцията нейни органи. За нея се предвижда и обикновено се получава възнаграждение. Това не е дейност, непосредствено свързана с производството на материални ценности. Този най-общ смисъл на понятието "държавна служба" обаче не изключва и особеностите, с които то се употребява в Конституцията и които то придобива в зависимост от конкретното си систематично място и от съответния правен институт, с който е пряко свързано."**

От събраните доказателства е видно, че оспорващият е заемал длъжността- Главен експерт в Отдел "Координация, комуникация и техническа помощ" в Главна дирекция, "Оперативна програма "Околна среда" до 18.07.2024 година, когато му е прекратено служебното правоотношение, която длъжност е съществувала в Щатното разписание, действало до 18.07.2025 година, а след това в утвърденото ново Длъжностно разписание от 18.07.2025 година тази негова длъжност вече не съществува, като предприетите структурни промени от органа по назначаването са въз основа на Доклада от 16.07.2025 година на Главен директор на Главна дирекция „ Оперативна програма „Околна среда“ и са утвърдени със Заповед № ЧР-11/17.07.2025 година.

Що се касае до наведените доводи от страна на адвокат Д. ,че Заповедта за утвърждаване на новото Длъжностно разписание в сила от 18.07.2025 година,, Докладът от 16.07.2025 година, както и Длъжностното и Поименното щатно разписание от 18.07.2025 година и функционалните характеристики са антидатирани, то настоящият съдебен състав намира тези доводи за неоснователни. На първо място, съгласно константната съдебна практика „истинността“ е родово понятие, което обхваща автентичност (авторството. на изявлението) и вярност (съответствие на удостовереното в документа с действителността) на документа и затова оспорването на истинността на документ по реда на чл. 193 ГПК може да има за предмет или оспорване автентичността на всички видове документи, които имат определен автор (официални и частни, свидетелстващи и диспозитивни), тъй като всички те се ползват с формална доказателствена сила, или оспорване верността единствено на официалните

свидетелстващи документи, тъй като свидетелстващите документи (частни и официални), разполагат и е материална доказателствена сила,, но тя има обвързващо, съда действие единствено при официалните свидетелстващи документи (обвързваща материална доказателствена сила). Според практиката на ВКС: „ Оспорването на верността на документа е средство за защита срещу обвързващата доказателствена сила на документа и то само срещу материалната доказателствена сила на официалните свидетелстващи документи. ... При диспозитивните документи въпросът за верността на материализираното в тях изявление не възниква поради естеството на това изявление, материализирано в тях. Диспозитивните документи в повече от случаите представляват различни видове граждански и, държавноправни волеизявления - т.е. правни актове. Последните могат да бъдат валидни ши невалидни, **НО НЕ И ВЕРНИ ИЛИ НЕВЕРНИ** “ (така Решение № 249 по гр. д. М 270/2012 г. по описа на ВКС, ГК, а „При оспорване истинността на документа се цели отпадане на обвързващата му доказателствена сила, следователно само тогава се открива производство по чл. 193 ГПК“ (така е в Решение № 270 от 19.02.2015 г. по гр. д. № 7175/2015 г. по описа на ВКС, ГК/

На второ място, датата е част от съдържанието на документа и достоверността на датата на съставяне /издаване/ на документ е въпрос на неговата вярност, а не на автентичността му. Длъжностно разписание на МОСВ в сила от 18.07.2025 година и Поименното разписание на МОСВ в сила от 18.07.2025 година са официални диспозитивни документи „Длъжностните и поименните разписания, утвърдени от (органа), са официални диспозитивни документи. Доколкото те обективират волеизявления на издателя си, а не изявление за основано на сетивни възприятия знание, то проверката за истинност обхваща само автентичността.. а не и верността им. “ (така Решение М 14048 от 22.10.2019 г. по адм. д. № 4980/2019 г. по описа на ВАС, I отд.) и като официални диспозитивни документи, Длъжностното разписание на МОСВ в сила от 18.07.2025 г. и Поименно разписание на МОСВ в сила от 18.07.2025 е допустимо да бъде оспорена единствено автентичността им, не и верността им, тъй като при диспозитивните документи въпросът за верността (в т.ч. датираността) на материализираното в тях изявление не възниква. Двете разписания не се ползват с обвързваща материална доказателствена сила. На следващо място, оспорване достоверността на датата на Длъжностното разписание на МОСВ в сила от 18.07.2025 г. и Поименно разписание на МОСВ в сила от 18.07.2025 година е невъзможно да има за последица отпадане на обвързващата доказателствена сила, с каквато те не разполагат и следователно процесуално недопустимо е да се открива производство по чл. 193 ГПК спрямо тези документи и да се твърди ,че са антидатирани. Заповед № ЧР-11/17.07.2025 година на Министъра на околната среда и водите е официален диспозитивен документ - допустимо е да бъде оспорена единствено автентичността й, не и верността й, тъй като при диспозитивните документи въпросът за верността (в т.ч. датираността) на материализираното в тях изявление не възниква и Заповед № ЧР-11/17.07.2025 година не се ползва с обвързваща материална доказателствена сила, а оспорване достоверността на датата на Заповед № ЧР-11/17.07.2025 година е невъзможно да има за последица отпадане на обвързващата доказателствена сила, с каквато заповедта не разполага и следователно процесуално недопустимо е да се открива производство по чл. 193 ГПК спрямо този документ и да се твърди , че антидатиран. Доклад с изх. № 95-00-3479/16.07.2025 година е официален диспозитивен документ - допустимо е да бъде оспорена единствено автентичността му, не и верността му, тъй като при диспозитивните документи въпросът за верността (в- т.ч. датираността) на материализираното в тях изявление не възниква. Доклад с изх. № 95-00-3479/16.07.2025 година не се ползва с обвързваща материална доказателствена сила. Оспорване достоверността на датата на Доклад с изх. № 95-00- 3479/16.07.2025 г. е невъзможно да има за последица отпадане на обвързващата доказателствена сила, с каквато докладът не' разполага и следователно процесуално недопустимо е да се открива производство по.чл. 193 ГПК спрямо този документ и да се твърди, че е антидатиран.

Докладът от своя старана е изготвен в съответствие с чл. 14 НПКДА, който изисква мотивирано писмено предложение при промени в структурата или длъжностното разписание на администрацията и структурната промяна е обоснована, мотивирана и извършена при спазване на закона, в него са изложени фактически и организационни аргументи, които оправдават преструктурирането и съкращаването на длъжността на оспорващия е в резултат от реална и мотивирана административна промяна, а не от произволно решение или превратно упражняване на власт.

Сами по себе си Функционалните характеристики на Главна дирекция „ Оперативна програма „ Околна среда“ имат спомагателен характер и са субсидиарен документ при вътрешното функционално структуриране и ангажиране на задачите функциите на всяко административно и структурно звено/ в конкретния случай, утвърдените функционални характеристики са именно с такъв спомагателен характер и насочват към основните цели и задачи не на конкретен държавен служител, а на отделите и секторите и не представляват акт, с който се извършва структурната промяна. Напротив такъв акт за утвърждаване е Заповедта на органа по назначаването, с който той утвърждава ново длъжностно разписание и извършва структурни промени.

От представените в хода на съдебното производство писмени доказателства е видно, че Заповедта за утвърждаване на новото Длъжностно разписание, Длъжностното и Поименно щатно разписание и Докладът са създадени на датата на която са съставени и са приложени доказателства от Автоматизираната система, като твърдението, че са антидатиращи не е подкрепено с доказателства, а и от приложените доказателства е видно, че те са създадени на датата, на която са издадени.

Наред с това буди недоумение как оспорващият смята, че заповедите, Докладът и Поименното и Длъжностното разписание са антидатиращи, като в тях ясно е посочена датата и основанието за издаването им, а Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е връчена на оспорващия на 18.07.2025 година и ако бе антидатираща, то възниква въпросът кога би следвало да получи заповедта оспорващият и кога е следвало да бъде издадена.

Що се касае да представените три броя доказателства в хода на съдебното производство- Писма от Министър на околната среда и водите до Т. Д. относно предприемане на действия по изменения на Устройствения правилник на Министерство на околната среда и водите и последвалата кореспонденция между тях, то следва да бъде посочено на първо място, че какви кореспонденции е предприел органът по назначаването с по- горестоящия нему орган и то във връзка с предложени промени за изменение на Устройствения правилник е извън спора, предмет на делото. На второ място, дали ще се предприемат или не промени в Устройствения правилник на Министерство на околната среда и водите или не и дали направените предложения от органа по назначаването ще доведат до промяна е ирелевантно за спора, предмет на делото, защото тази кореспонденция е след прекратяване на служебното правоотношение на оспорващия и след предприемане на структурни промени, а на второ- предмет на съдебна проверка е заповедта, с която е прекратено служебното правоотношение на оспорващия и дали е налице реално съкращаване на длъжността на оспорващия, а не какво се е случило по повод други предложения на органа по назначаването след прекратяване на служебното правоотношение.

Представените писмени доказателства от оспорващия, че същият е бил изключително компетентен и е бил процесуален представител назад в годините на Министър на околната среда и водите/ пълномощни за процесуално представителство, то настоящият съдебен състав намира същите за неотнормирани към спора, предмет на делото и са извън преценката за законосъобразност на издадената заповед.

От доказателствата по делото също е установено, че след утвърждаване на новото Длъжностно разписание от страна на органа по назначаването в сила то 18.07.2025 година в Главна

дирекция, „Оперативна програма, „ Околна среда“ са извършени структурни промени като е закрита длъжността на оспорващия- Главен експерт в отдел“ Координация, комуникация и техническа помощ“ и тя не съществува в новото Длъжностно разписание като нормативно определена позиция. Неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител, че новооткритата длъжност за длъжността – Главен експерт в в отдел“ Законосъобразност на процедури , управление на риска и контрол“ в Сектор „ Управление на риска и контрол“ е идентична с тази, която е заемал оспорващият, защото двете Длъжностни характеристики са различни, като различията се коренят в областите на дейност, в преките задължения , има различия и по отношение на другите задължения от компетентността на отдела, различия има по отношение на отговорностите, свързани с организацията на работата, управление на персонала и ресурсите, а що се касае до съвпадението относно контактите, необходимите компетентности, по които има съвпадения, то тези съвпадения не могат да доведат до извод ,че длъжността съществува и като система от функции, задължения и отговорности. Нещо повече дори - съвпадението по двете Длъжностни характеристики и по отношение на изготвяното и поддържането на актуална база данни за всички извършени одити и одитиращи контролни органи , за направените препоръки и предприетите корективни действия по двете длъжностни характеристики по никакъв начин не водят до извод, че длъжността на оспорващия съществува като система от функции, задължения и отговорности в новата длъжностна характеристики. В правомощията на органа по назначаването е да включи част от задълженията по закритата длъжност в новата длъжност- в случая на Главен експерт в Сектор „ Управление на риска и контрол“ в Отдел“ Законосъобразност на процедури, управление на риска и контрол“, като това само по себе си не води до извод, че е налице тъждество на двете длъжности и е налице само и единствено промяна в наименованието им. Право на органа по назначаване е да закрие едни длъжности и да открие други, с цел да оптимизира структурата и дейността, а обстоятелството, че щатната численост не е намалена като обща бройка, не води до извод, че не е налице реално съкращаване на длъжността, която е заемал оспорващия. Правомощието на органа по назначаване да прекрати служебното правоотношение по чл. 106, ал. 1, т. 2 ЗДСл е израз на оперативната му самостоятелност и неговата свободна преценка да извършва структурни промени, водещи до закриване на едни длъжности и разкриване на други, да решава въпроса коя от няколкото длъжности да бъде премахната (като система от функции, задачи и задължения), съответно дали да намали предвидените за конкретна длъжност бройки в щатното разписание или да ги трансформира в рамките на нормативно установената обща численост, като всички тези действия са такива по целесъобразност и не подлежат на съдебен контрол.

Всичко това сочи, че е налице реално съкращаване на длъжността, а не фиктивно такова, като длъжността, която е заемал оспорващият е престанала да съществува като нормативно определена позиция и като система от функции, задачи и отговорности в новото Длъжностно разписание, действащо от 18.07.2025 година .

Неоснователен е и доводът на оспорващия, че в Министерство на околната среда и водите е имало достатъчно свободни места, но на него не му е предложено да ги заеме, защото преценката дали изобщо да остане даден служител в едно министерство е преценка на органа по назначаването и при съкращаване на длъжността по реда на чл.106, ал.1, т.2 от ЗДСл органът по назначаването няма задължение преди да прекрати служебното правоотношение да предложи на служителя да заеме друга свободна длъжност в Министерството.

Предвид на това, длъжността на оспорващия е съкратена, тя е престанала да съществува в новото Длъжностно разписание, не само като нормативно определена позиция, но и като система от функции, задължения и отговорности. "Длъжност в администрацията" представлява нормативно определена позиция, изразяваща се в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностната характеристика. Установените две изисквания при съкращаване на длъжността следва да са установени кумулативно и процесният случай е такъв-

длъжността, която е заемал оспорващият е престанала да съществува като нормативно определена позиция в Длъжностното разписание в сила от 18.07.2025 година.

Установените обстоятелства по делото не водят до извод за превратно упражняване на дискреционната власт от административния орган, подчинено на нелегитимна цел при съкращаване на длъжността, заемана от оспорващия. Извършената промяна в длъжностното разписание в сила от 18.07.2025 година не е в противоречие и с принципа за съразмерност, предвиден в чл. 6, ал. 1 и, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 13 от АПК. Правото да извърши организационни и структурни промени, включително водещи до закриване на отдели и премахване на длъжности е в рамките на предоставената оперативна самостоятелност на органа по назначаването, като тези действия не подлежат на съдебен контрол за законосъобразност.

Що се касае до наведените доводи и изразени възмущения в жалбата, то настоящият съдебен състав намира за ненужно да ги обсъжда, тъй като възмущението и как се е чувствал оспорващият не е предмет на съдебна проверка в производството по оспорване на заповед за прекратяване на служебното правоотношение при съкращаване на длъжността в хипотезата на чл.106, ал.1, т.2 от ЗДСЛ.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е неоснователна. В полза на ответника по оспорването следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Съдът намира за уместно да укаже на адвокат Д., че оспорващият не разполага с предвидена в закона възможност да направи възражение за прекомерност на претендираното юрисконсултско възнаграждение, защото на първо място, нормата на чл.78, ал.5 от ГПК е изменена и изисква мотивирано възражение за прекомерност, а не само, че делото не представлява правна и фактическа сложност/ ДВ, бр. 17 от 2026 г.)- ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по мотивирано възражение за прекомерност, направено от насрещната страна, да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част. При преценката за прекомерност съдът прилага съответно критериите за определяне на адвокатските възнаграждения по чл. 36, ал. 3 от Закона за адвокатурата и правилата за прилагането им, уредени в наредбата по чл. 36, ал. 4 от същия закон. Съдът не може да присъди по-нисък размер на разноските за адвокатско възнаграждение от размера на заплатеното възнаграждение на адвоката на насрещната страна. На второ място от анализа на правната норма е видно, че право да направи възражение има ответната страна, когато е заплатено адвокатско възнаграждение / а в случая се претендира юрисконсултско / и законодателят не е предоставил право на оспорващия да прави възражение за юрисконсултско възнаграждение, което не е заплатено, а се претендира. На следващо място, преценката какво юрисконсултско възнаграждение да присъди е преценка на съда и оспорващият не притежава право да сочи и да указва на съда какъв размер да присъди.

По аргумент от нормата на чл.143, ал.3 от АПК когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ.

От своя страна чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ сочи, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в Наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП, а това е Наредбата за заплащане на правната помощ в чийто чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 200 до 300 лева и съдът намира, че в полза на ответника по оспорването следва да бъде определено възнаграждение в размер на 200 лева, като делото не представлява правна и фактическа сложност, за да бъде определен размер над минимума или еурова равностойност -102,26 евро. Представеният Списък с разноски от страна на процесуалния представител на ответника по оспорването в последното съдебно заседание не води до извод, че на

юрисконсулта е изплатено възнаграждение в посочения размер, а обстоятелството, че той претендира максималния размер на юрисконсултското възнаграждение, не води до извод, че следва да се присъжда такъв в този размер от съда.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/приложима по силата на чл.144 АПК по присъждането на разноски ,съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.122 от ЗДСл,вр.с чл.173 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА Й. К. Т. от [населено място] срещу Заповед № 961/17.07.2025 година на Министър на околната среда и водите , с която последният прекратил служебното правоотношение на Й. К. Т. на длъжност- Главен експерт с ранг I старши в Отдел“ Координация, комуникация и техническа помощ“ в Главна дирекция „ Оперативна програма „ Околна среда“ считано от 18.07.2025 година на основание чл.106,ал.1,т.2 от ЗДСЛ- поради съкращаване на длъжността.

ОСЪЖДА Й. К. Т. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА МИНИСТЪР НА ОКОЛНАТА СРЕДА И ВОДИТЕ – ГР. С. СУМАТА ОТ 102,26 ЕВРО/ 200 ЛЕВА/– ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА ОСПОРВАЩИЯ И НА ОТВЕТНИКА ПО ОСПОРВАНЕТО.

РЕШЕНИЕТО ПОДЛЕЖИ НА КАСАЦИОННО ОСПОРВАНЕ В 14 ДНЕВЕН СРОК ОТ ПОЛУЧАВАНЕ НА ПРЕПИС ОТ СЪЩОТО ПРЕД ВАС НА РБ.

СЪДИЯ: